

opusdei.org

"Tempus breve est!"

Ett Guds barn fruktar varken livet eller döden, ty grunden för dess andliga liv är insikten om att vara ett Guds barn: Gud är min Fader, tänker barnet, och han är upphovet till allt gott, han är Godheten själv. Men handlar du och jag verkligen som Guds barn? (Smedjan, nr. 987)

24 augusti

För oss kristna bör den omständigheten att vår vandring genom tiden är så flyktig vara en

sporre som hjälper oss att använda tiden på ett bättre sätt, aldrig en anledning att vara rädda för vår Herre och än mindre att se på döden som ett förskräckligt och oåterkalleligt slut. Det har sagts på otaliga sätt, vissa mer poetiska än andra, att med Guds nåd och barmhärtighet är varje år ett steg som för oss närmare himlen, vårt slutgiltiga hem.

När jag tänker på denna verklighet, förstår jag mycket väl den helige Paulus utrop i sitt brev till korintierna: *tempus breve est!*, vår jordiska vandring varar inte länge! Dessa ord klingar i en konsekvent kristens hjärta som en förebråelse mot brist på generositet och som en ständig uppmaning till att vara lojal. Det är verkligen inte mycket tid vi har till förfogande för att älska, för att ge, för att gottgöra. Därför har vi inte rätt att slösa bort denna skatt eller att oansvarigt kasta ut den från

fönstret. Vi får inte förstöra denna etapp i världshistorien som Gud anförtror åt var och en av oss. (...)

Den dagen kommer, som blir den sista men som inte inger oss rädsla: vi litar fullt och fast på Guds nåd, vi är redan nu beredda på att generöst, kraftfullt och med kärlek i detaljerna gå Herren till mötes med facklorna tända. Det är den stora himmelska festen som väntar oss. (Guds vänner, nr. 39-40)

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/dailytext/tempus-breve-est/> (2026-03-19)